

مهندسی هوافضا

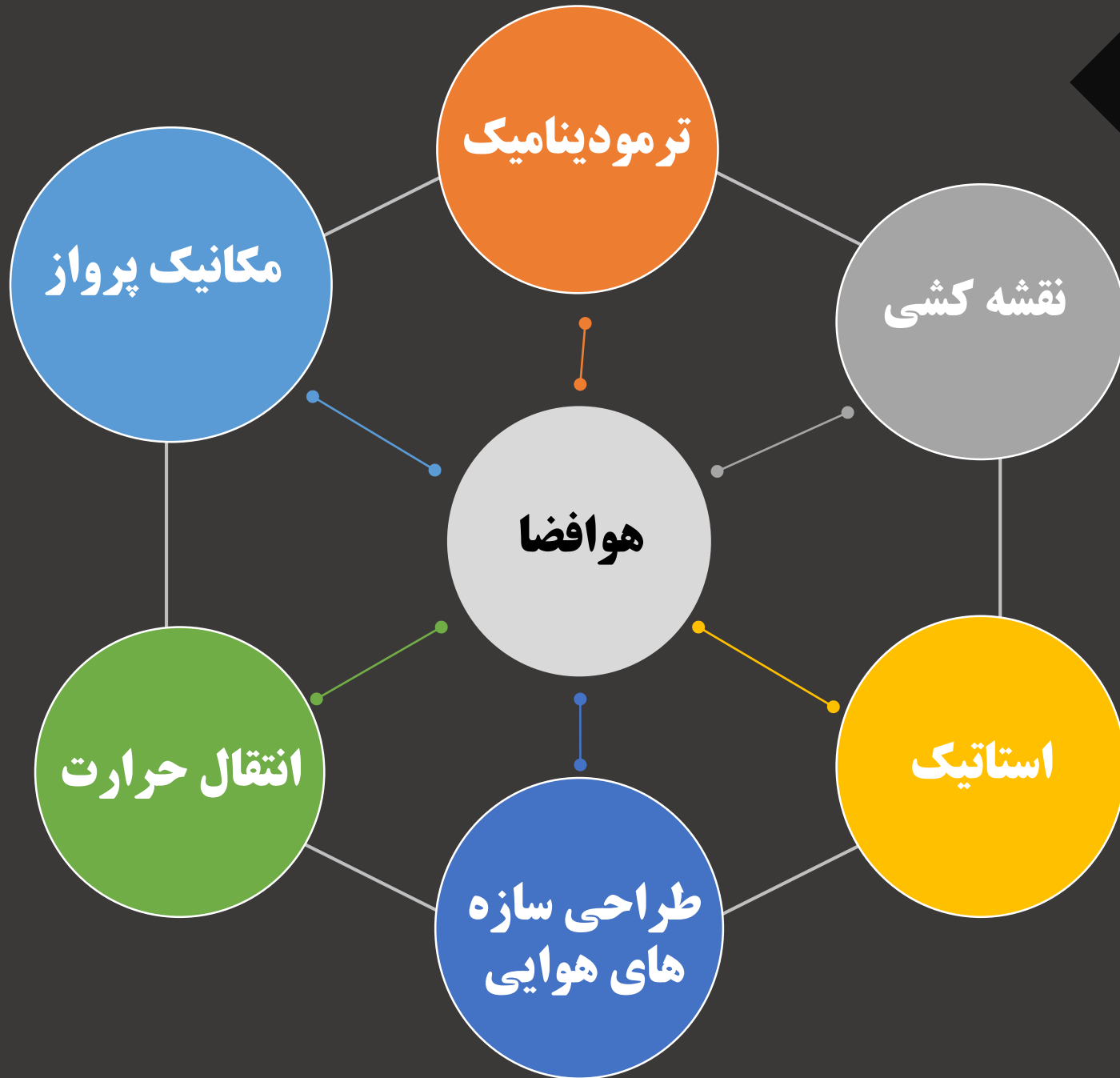

بسیاری از افرادی که مهندسی هوافضا را انتخاب می کنند، اطلاع صحیحی نسبت به این رشته ندارند و آن را با خلبانی و نجوم اشتباه می گیرند. در حالی که هدف این رشته آماده کردن مهندسی است که بتواند در زمینه طراحی، ساخت و آزمایش هواپیما فعالیت کند. در واقع کار مهندس هوافضا قبل از بیرون آمدن هواپیما از کارخانه است و او در مورد چگونگی به پرواز در آوردن یک هواپیما آموزش نمی بیند. بنابراین، مهندسی هوافضا مجموعه ای از علوم و توانایی علمی و عملی در زمینه تحلیل، طراحی و ساخت وسایل پرنده از جمله هواپیما ها، بالگردها، گلایدرها، موشک ها و ماهواره هاست.

زیربنای این رشته ریاضیات است و همچنین فیزیک و شیمی تا حدودی لازم می‌باشد و البته همین‌جا لازم است توصیه کنیم که دانش‌آموزان اگر در درس زبان خارجی ضعیف هستند، وارد این رشته نشوند چون بیشتر دروس این رشته به زبان انگلیسی وابسته می‌باشد. مهندسی هوافضا یک رشته فنی است و عموماً کسانی که وارد رشته‌های فنی می‌شوند، باید آمادگی کار در کارخانجات را داشته باشند و همچنین باید افراد قوی و دارای پشتکار وارد این رشته بشوند تا به یاری اراده قوی خود در پیشبرد این رشته نوپا موفق گردند.

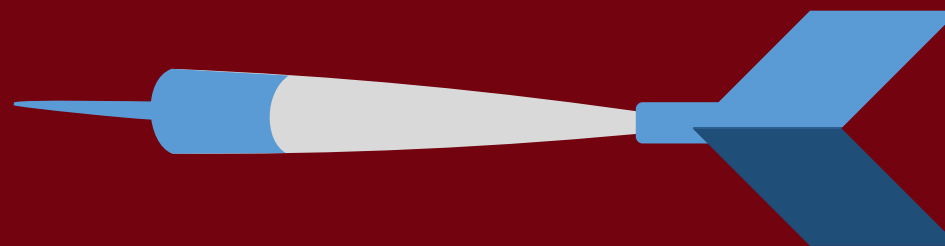
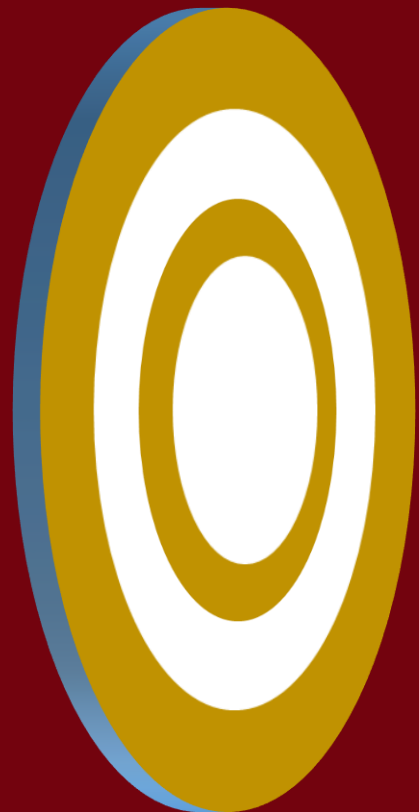

در مقطع کارشناسی گرایش ندارد.

مهندسی هوافضا در مقطع کارشناسی ارشد دارای گرایش های «سوانح هوایی و صلاحیتهای پروازی»، «آئوردینامیک»، «سازه های هوایی»، «مکانیک پرواز»، «جلوبرندگی»، «دینامیک پرواز و کنترل» و «مهندسی فضایی» می باشد.

این رشته در مقطع دکتری نیز قابل تحصیل می باشد.

مهمترین مشکل این رشته جدید بودن آن است و این که هنوز برای آن برنامه‌ریزی‌های لازم به صورت کلان تدوین نشده است و در نتیجه پراکنده‌کاری در این رشته زیاد است و در کل جذب نیروی انسانی از کانال صحیحی انجام نمی‌گیرد و گرنه عمدتاً فارغ‌التحصیلان این رشته از نظر بازار کار مشکلی ندارند. فارغ‌التحصیلان مهندسی هوافضا می‌توانند در صنایع و موسسات تحقیقاتی هواپیمایی، موشکی و ماهواره فعالیت بکنند و همچنین در کلیه موسسات و سازمانهایی که به نحوی از وسایل پرنده استفاده می‌کنند، به عنوان کارشناس تحقیق در عملیات و تعمیر و نگهداری خدمت کنند.